Korea Veteranen

Tidning för medlemmar i Sverige Korea Veteranerna

Nr 10
Dec 2019

Jubileumsnummer

INNEHÅLL

Allmän information.....2
Ordföranden har ordet.....3
Delegationschefen har ordet.....4
Hallmans försäljning AB, annons.....5
Veterandagen.....6-7
Olof Lidin berättelse fortsätter.....8-16
Nuvarande NNSC delegation.....17
Asia Campbell vår "lilla" ambassadör.....17
FN-dagen.....18
Ambassadören i Korea har ordet.....19
Tallink Silja AB, annons.....20
Veteranmonumentet med statsceremonin.....21-27
Höstmöte och familjen Jarnald berättar.....28-29
Nordiskt Kamratföreningsmöte i Norge.....29-36
Norska minnesstenen.....37
Koreanskt marint besök.....38
Födelsedagar 2020, avlidna, nya medlemmar.....39

Rekrytera medlemmar till SverigeKoreaVeteranerna

Bli medlem och stöd arbetet med att bevara minnet och våra traditioner från Sveriges och vår verksamhet på den koreanska halvön. Medlem kan alla bli som har tjänstgjort vid Övervakningskommissionen i Korea eller Svenska Röda Korsets sjukhuset i Busan eller om du har ett historiskt intresse av Korea eller på annat sätt vill stödja föreningen.

President
Gunnar Persson
Torpvägen 24 A
147 63 Uttran
073-153 68 44

Vice President
Lars-Olof Corneliusson
Enstavägen 5
187 35 Täby

Vice President
Roger Klasson
Tolvmansvägen 9
733 91 Sala

Historic/Museum
Pia Blomberg
Gredby 3 Fogdö
645 92 Strängnäs

e-post: sverigekoreaveteranerna@outlook.com
hemsida: www.koreaveteranerna.org

GLÖM INTE ATT BETALA IN MEDLEMSAVGIFTEN FÖR 2020

MEDLEMSAVGIFTEN ÄR minst 100 kr/familj
OCH INSÄTTES PÅ PLUSGIRO 72 27 07-7, Swish 0731536844

Glöm inte att meddela styrelsen ny adress eller ändrad e-postadress

KoreaVeteranen,
Adressändringar och ekonomiska ärenden: Gunnar Persson
Foto framsida: Pia Blomberg med Svenska Röda Korsets fana, foto Hans Groby
Foto baksida: Gunnar Persson överlämnar tackgåva till ordföranden för Svenska Röda Korset Margareta Wahlström, foto Hans Groby
Hemsida: www.koreaveteranerna.org
Nästa nummer utkommer i juni 2020
Bidragsgivare: Försvarsmakten, Gunnar Persson, Koreanska försvarsattachén

Ansvarig utgivare
Gunnar Persson
Grafisk formgivning
Gunnar Persson
Layout
Gunnar Persson
Tryck
Bomas Tryck Sollentuna

ORDFÖRANDEN HAR ORDET

Nu har vi snart arbetat igenom ytterligare ett verksamhetsår. Ett år som inneburit ett riktigt lyft för vår veteranförening. Vi har nått ut till väldigt många intressanta personer och organisationer, som efterhand blivit medlemmar i föreningen. För året innebär det en ökning med cirka 40 familjer. Många har genom vår satsning över hela landet fått klart för sig att det finns en förening som tar hand om Koreaveteranerna och ordnar med aktiviteter som är intressanta för just denna målgrupp. Vi har även fått gehör från länder både inom och utom Europa. Vår satsning kommer att fortsätta och vi kommer att lägga ytterligare energi i detta arbete. För att få ett internationellt perspektiv kommer vi att intensifiera vår satsning på att utöka vårt nätverk.

Jag hoppas att du som medlem i veteranföreningen känner att du har stöd och att det finns möjligheter att göra din röst hörd, kunna påverka och att vi är öppna för förslag och idéer från er alla. Vi är till för er och vi har fått ett uppdrag att lösa. Hör gärna av er till oss i ledningen med förslag och ideer.

Största händelsen 2019 har varit invigningen av vårt veteranmonument för alla svenska koreaveteraner. Detta blev dessutom till en statsceremoni. Jag vill också passa på att i min spalt sända min tacksamhet till alla som varit inblandade i arbete, planering och genomförande av denna mycket trevliga uppgift. Nu har vi en plats och ett veteranmonument som vi kan samlas vid och minnas och hedra alla koreaveteraner.

Vi tar nu ett djupare andetag och fortsätter vår ansats att rekrytera och utöka vårt medlemsantal. Målet är att ytterligare cirka 50 medlemmar ansluter under 2020. Vi kommer också att satsa för att vårt tänkta museum kommer till stånd så fort som möjligt i Uppsala. Vi har redan i nuläget medlemmar som är beredda att göra en insats för muséet.Vi satsar för att genomföra “Projekt Korea” med klasserna 7-9 på Rikstens skola i Tullinge. Den koreanska presidenten lät också meddela att Korea skall stödja ett museum ekonomiskt och där alla intressanta idéer skall tillvaratas som för upp Koreakriget och dess händelser till det svenska folkets medvetande. Alla svenskar skall känna sig stolta över den insats som gjorts och görs i Korea. Vi får inte heller glömma bort den insats som startade redan under 1800-talet och fortsatte i början av 1900-talet. Vi har många år av gemensam vänskap att vårda och fira. Kung Gustaf VI Adolf var en av våra initiativtagare till kamratskapet med Korea. Vår uppgift är att fortsätta vårda arvet och traditionerna tillsammans med alla de länder som deltog aktivt under och efter Koreakriget.

Veteranföreningen har nu funnits i fem år, apropå JUBILEUMSNUMMER. Det firar vi med några ytterligare sidor i detta nummer av Koreaveteranen.

Från vänster SMKR VU vid minnesstenen i Elverum, Norge Från vänster Gunnar Persson, Jan Olof Johansson Anders Emanuelson

DELEGATIONSCHEFEN HAR ORDET

Generalmajor Lars-Olof Corneliusson

Så har det gått några månader på denna nya befattning och alla förväntningar har uppfyllts, både vad avser uppgiftens komplexa lösande och dynamiken i området.

Inledningsvis vill jag i detta forum tacka Anders Grenstad för en alldeles eminent överlämning och hans övriga team för välkomnandet av mitt team till området. Vi fick en mycket bra start på vårt uppdrag.

Temperaturen i relationerna mellan Syd- och Nordkorea samt mellan USA och Nordkorea har varit mycket avvaktande och kommunikationen, utöver medieuttalanden, har varit mycket begränsad vad vi har kunnat uppfatta. Naturligtvis pågår ”tyst diplomati” i stor omfattning, men dess volym och innehåll är naturligen svår att plocka upp. Aktiviteter och utspel för att vitalisera samtalen har det varit gott om och President Trump besök här uppe i ”Joint Security Area” (JSA) blev en injektion. Spännande för delar av delegationen att få vara på plats vid detta historiska ögonblick, då presidenten klev över och in i Nordkorea. Som vi förstått, så blev det inte något utslag på världens farligaste golfhål vid säkerhetsbataljonens förläggning.

Fortsatta uppskjutningar av kortdistansrobotar och raketartilleri har mötts av förstående kommentarer och tonen mellan nord och syd inom JSA har varit fortsatt avspänd med fungerande samband dem emellan. På taktisk nivå har det i JSA skett samarbeten mellan ”United Nations Command” (UNC), ”Republic of Korea Ministy of Defense” (ROK MND) och ”Korean Peoples Army”(KPA), för att byta tak på några av de nordkoreanska byggnaderna samt professionell interaktion längs den, icke internationellt erkända, Northern Limit Line då fartyg med motorproblem drivit söderut från Nordkorea. Det som uppnåddes under 2018 finns kvar men någon fördjupad fortsättning har inte skett, efter det avbrutna mötet i Hanoi och inte heller efter Stockholmsmötet.

Sammanfattningsvis kan vi konstatera att det finns en vilja att fortsätta samtalen, men förtroendeskapande steg tas mycket avvaktande och med stor misstänksamhet. Vi hoppas att vi drar vårt lilla strå till stacken med vår långvariga närvaro och stöd till uppföljningen av stilleståndsavtalet.

Operativt så har vi hög verksamhet och har bland annat observerat sommarens ledningsträning för UNC och ”Combined Forces Korea” (CFC). Det är i övrigt hög frekvens på observationer av United Nations Command Military Armistice Commission” (UNCMAC) av verksamhet vid frontförbanden och följande av ett stort antal särskilda utredningar av aktiviteter inom DMZ på den södra sidan.

Även vädrets makter har varit dynamiska, men inte alltför besvärliga. Tyfonen Lingling drog igenom området och skapade en del förstörelse, bland annat ett antal större träd som tappade sitt fotfäste uppe vid vår förläggning. Vi fick känna på hur det är att vara strömlös under en tid, men med erfarna officerare i teamet så är det inget som inte går att hantera. Den årligt återkommande monsunsäsongen har varit ovanligt mild. Varmt men inte värre än att vattenintaget kompenserar för detta.

Vi har nog alla funnit våra olika vägar för att möta och lära oss kultur och sedvanor. Jag och min hustru har redan varit i alla fyra väderstreck och fastnat för vandringar på olika platser. Just nu håller vi på att gå runt Seoul längs stadsmuren. Andra har satt som mål att njuta av all den matkultur som finns att tillgå eller genomföra besök vid alla UNESCO:s platser i landet. Avslutningsvis så är det på sin plats att tacka för det stöd som mitt team ger mig i det dagliga arbetet. Fantastiska officerare med bred erfarenhet, gör att man inte kan annat än trivas!

Jag vet att vår ordförande och övriga i styrelsen gör ett gediget arbete för att få fler medlemmar men en uppmaning till er som redan är medlemmar och läser detta är att, från ert team när ni var här, rekrytera dem som ännu inte har upptäckt sin veteranförening!

HALLMANS.nu

Medaljer, pins, statyetter, vimplar
och mycket mer. Fråga oss, vi är experter!

HALLMANS.nu
Premiering - Idrottspriser - Gravyr
08 - 580 80 180 order@hallmans.nu

Stolt leverantör till SMKR,
Svenska Pistolskytteförbundet
KSSS, Gröna Lund
och tusentals
andra kunder.

VETERANDAGEN 2019

(text och foto: Gunnar Persson)

Med en klarblå himmel men dock lite blåsigt väder anlände deltagare och åskådare till Gärdet för att delta på årets veterandag. Nytt för i år var att Svenska Röda Korsets sjukhus presenterade sin verksamhet i Korea i ett tält alldeles i anslutning till entrén till utställningsområdet. En replika av entrén till sjukhuset i Busan flankerade utställningstältet.

De flesta ideella organisationerna var representerade på utställningsområdet och det var en mängd information som delades ut och som spreds till besökarna.

Utställningsområdet

Jolo (SMKR) Johansson och Andreas (Soldathemsförbundet) Philipsson i arbetstagen

Roger Klasson (Koreaveteranerna), Hans Jochen Seifert (SMKR), Pia Blomberg (Koreaveteranerna) och Jan-Olaw Persson (F 18 Kamratförening)

Ledningen i Koreaveteranerna inför årsmötet

Överflygning genomfördes av TP 84 Hercules och JAS 39 Gripen där JAS 39 Gripen gjorde en så kallad "missing soldier" (innebärande att ett plan av fyra lämnar formationen). I år uppmärksammades UNIF II och Koreaveteranerna av Försvarsmakten.

Lunch serverades för deltagarna i ett stort lunchtält. Det var välfyllt och köerna var långa. Senare under dagen serverades det en middag till kvarvarande deltagare.

Förevisning av pansarbandvagn

Även flygvapnet fanns med bland utställarna

Årets utställningar var imponerande och det var många intressanta aktiviteter, men det som alla väntade på var naturligtvis flaggparaden och ceremonierna som skulle genomföras vid veteranmonumentet. Här genomfördes kransnedläggning och det delades ut medaljer till förtjänta av Kung Carl XVI Gustaf, prins Carl Philip och ÖB general Micael Bydén.

Fanparaden samlas för intåg till ceremoniområdet

Besökarna promenerar mot ceremoniområdet

Personaldirektören generalmajor Klas Eksell med Försvarsminister Peter Hultqvist

Läktarplatserna var fyllda till brädden trots värmen. Vatten delades ut till behövande under hela ceremonin, av representanter från försvarsmakten. Tal hölls av försvarsministern, Peter Hultqvist och ÖB, general Micael Bydén. Försvarsmaktens fältpräst talade och välsignade deltagare och ceremonin. Detta är förmodligen den största och mest ärorika flaggparad som just nu genomförs i Sverige. Det är dock många nya orter som startar veterandagsfirande runt om i landet. Jag önskar alla nya lycka till och hoppas att vi något år kan tillåta konungen och ÖB att genomföra ceremonin i annan stad.

Olof Lidins reseberättelse fortsätter:

"Men var är guiden?", sporde någon. Han hade inte synts sedan dagen före. Men vi oroade oss inte. Om någon inte skulle gå vilse var det han. Ingen hade emellertid tid att vänta på honom. Det var också bestämt från början att vi skulle ta en annan väg ned på andra sidan berget. Det var mycket angenämare att gå nedför berget än uppför. Det märktes också på de japanska skolbarn som gick framför oss. De sjöng glada vandringsvisor utan något besvär med den tunna luften.

På nedvägen tog vi vägen over ett väldigt lavafält, inte fyllt med sten denna gång utan med lava i form av fint stoff. Man sjönk ner vart steg man tog. Man blev inpyrd med detta lavastoff, som trängde in i strumpor, skor och kläder i övrigt. Men det var roligt ändå att springa genom detta lavafält som låg som ett snöfält i svenska fjällen fast med en gråare färgton.

För var kilometer vände man sig om och betraktade hur käglan växte och växte medan toppen blev mindre och mindre ju längre bort man avlägsnade sig. Plötsligt stod man nere vid foten av berget och skakade lavastoftet ur skorna och utbrast: "Hur kom jag dit upp?" Från att ha huttrat i kylan uppe på berget hade vi nått den kvävande sommarvärmen nere i dalen. Det var bara att klä om igen! Så fick vi på nytt söka oss till en buss och ett par timmar senare var vi i staden Gotemba.

Där uppenbarade sig plötsligt guiden som varit försvunnen sen kvällen före och bad om ursäkt med alla japanska artigheter för att han inte hunnit hänga med. På eftermiddagen samma dag var vi tillbaka i Tokio, dammiga och skäggiga, men mer än nöjda med vår två dagars tur. När vi gick och var ledbrutna några dagar senare, tänkte vi inte så mycket på första raden i det japanska talesättet - "Den är en klok man som bestiger Fuji en gång" utan snarare på andra raden i talesättet: " men den är en dåre som går upp två gånger!"

5. Över till Korea

Fredspagoden 27 juli 1953, kl 10. Till vänster undertecknar William Harrison stilleståndsfördraget för FN-sidan och till höger Nam Il för Nordkorea och kinesiska frivilliga.

(Google) Hedersgarde på FN-sidan vid Fredspagodens södra port för att hedra undertecknandet och väntan på William Harrison. (Google)

Då vi kom tillbaka från vår Fuji tur, möttes vi av beskedet att vapenstilleståndsfördraget nog undertecknats i Panmunjom och att vi skulle vara beredda att börja vårt uppdrag. Det var väl inte bara glada miner hos de blivande övervakarna. Det hade ju börjat så bra på ett hotell i Tokio. Nu skulle det bli tältliv vid gamla stridslinjen i Korea. Man ville först inte tro det. Rykten om vapenstillestånd hade surrat allt för ofta sedan förhandlingarna börjat 10 juli 1951 utan att bli till verklighet. Förhandlingarna hade pågått i två år, två veckor och tre dagar och det var ingen anledning att tro att de skulle vara slut nu. Men denna gång var de efter de sista blodiga striderna. Detta hände den dagen, den 27 juli 1953, då Nam Il, som var delegat för den nordkoreanska armén och de kinesiska frivilliga och William K Harrison Jr som var delegat för FN-sidan, undertecknade stilleståndsfördraget. Tolv timmar efter fördragets undertecknande såg alla strider sitt slut.

Nu skulle det bli vår tur att möta den hårda mördande verkligheten. Men våra känslor kontrasterade skarpt mot de känslor som hystes av de stridande pojkarna. För dem hade ett helvete utbytts mot en Himmel. Den 27 juli undertecknades alltså vapenstilleståndsavtalet och den 29 juli var vi på väg. Stämningen i bussen i den tidiga morgontimmen var nog som den brukar råda vid trupptransporter till fronten. Spänningen inför det man skulle möta i den koreanska ödemarken frammanade en speciell glättighet, man skämtade med varandra, man skrattade och sjöng under den halvannan timme långa bussresan. Det var en spännande dag.

Flygbasen vi kom till var Tachikawa, som ligger öster om Tokio. Där mötte oss på nytt en väldig amerikansk flygbas, en militär knutpunkt för lufttransporter åt olika håll i Fjärran Östern och framför allt i riktning

Korea. Vi fick för första gången bekanta oss ett stort militärt transportplan, en Globemaster, i vilken man hukar sig ned på sidorna med påspända fallskärmar i stället för att sitta i bekväma flygplansfåtöljer. Packning och utrustning staplas och surras på golvet.

Vi flög nedöver huvudön Honshu innan vi svängde in över Japanska Havet och upp genom Korea, Det var både varmt och kvavt när vi kom ned på Kimpo-flygfältet vid Söul. Det blev inte bättre sen, efter uppställning och välkomsthälsning, när vi stuvades in i bussar för direkt transport upp till södra stridslinjen vid Panmunjom. Nu kom vi för första gången i kontakt med den koreanska jorden och på ett mycket handgripligt sätt: den formligen trängde sig på oss. Vägdammet virvlade runt vår buss, ett otäckt gulaktigt stoft, som tycktes kunna tränga igenom det mesta, så efter ett par timmars åkning var man väl impregnerad. Nog var man besvärad första gången, men så småningom vande man sig vid det som så mycket annat. Fick man bara en dusch vid framkomsten var allt gott och väl. Tittade man ut genom kvalmet och dammet, var det en intressant men ohygglig tavla man for igenom. För att komma norrut måste man tvärs igenom centrum av Söul och på så sätt kom man krigets förödelse in på livet. Gator och vägar hade röjts upp och lappats ihop så att de var framkomliga, men i övrigt det samma sorgliga scenerier: ruiner och bråte eller helt enkelt utraderade kvarter eller också provisoriska av bräde- eller plåtbitar hopslagna kyffen, som lutade åt alla håll med något rör stickande ut som skorsten. Sedan var det alla dessa smutsiga butiker med öppen sida mot gatorna och alla dessa människor som verkligen såg fattiga och eländiga ut. Första intrycket var mer än deprimerande. Allting tedde sig grått och hopplöst.

Det var först efter en lång tid som man till slut fann att koreanen själv såg på problemen med filosofiskt lugn och utan att visa pessimism om framtiden. Det var omvälvande att resa genom Söul och sedan landet norrut. På kort tid hade krig fört med sig elände för folket. Man mötte gamla skraltiga, rostiga spårvagnar som skramlade fram längs de större gatorna, fullpackade som alla vagnar i Östern. Sedan följde knarrande oxkärror vid sidan av moderna bilar tillhörande FN-trupperna. Ofta var de lastade med illaluktande gödseltunnor, som slagfärdig amerikansk militärhumor döpt till ”honey combs” (honungstunnor).

Män stretade framåt med tungt lastade bärställningar på ryggen medan kvinnor rörde sig betydligt lättare med både ungar på ryggen och bördor på huvudet. De senare bar veckrika kjolar, som nästan snuddade marken. Överallt vimlade det av barn, smutsiga och rena om vartannat. Vi var snart ute ur Söul och vår karavan av bussar hade en mer än två timmars tur upp emot frontlinjen strax söder om Panmunjom. Det var en vägsträcka som var lika tråkig vare sig man åkte den första gången eller hundrade gången. Den gick igenom ett flackt landskap, uppodlat till sista kvadratmetern, med berg och höjder långt på avstånd. Ofta var det sönderskjutna kullar och uppgrävda krön. Här och var skymtade en by på endera sidan av vägen som inte utraderats under krigets hårda framfart. Annars stack gamla lerväggar upp, överväxta med all slags grönska och de sedvanliga krukorna låg sönderslagna och latrinställena uttorkade.

De gamla risfälten hade blivit träskmarker, fyllda med mygg- och grododlingar. Bäckar strömmade mellan de öde fälten. I byar som överlevt såg man lerväggar och halmtak i smutsgult eller smutsbrunt, dynghögar och en och annan skabbig oxe. Folket såg heller inte aptitliga ut i grova kläder. En från doft fick en att rygga tillbaka.

En bonde på väg hem med latrintunnor från staden

Till sist kröp vi sakta över Imjin-floden och så var vi strax framme vid vår bostadsplats.

6. Advanced Camp-lägret.

Där vid stora landsvägen till Panmunjom och Kaesong i norr hade FNsidan på ett par veckor slagit upp ett provisoriskt tältläger för de svenska och schwei-

ziska övervakningskommissionerna ett par kilometer söder om stridslinjen. Det låg beläget på en sluttning, omgärdat med skyttegravar på ena sidan uppe på höjden och ett omfattande taggtråds-system nere i dalgången, där tidigare risfält förvandlats till sumpmarker. Det fick namnet Advanced Camp av FN-sidan (”Framskjutna Basen”). Det bestod av rejäla tält för sex-åtta man, så kallade ”quanset huts”, med trägolv, och oljekamin för värme vintertid.

Utanför och runtomkring var terrängen späckad med kända och okända minfält. Så nog skulle vi bli instängda! Vi blev också omedelbart uppmanade att hålla oss till upptrampade stigar inom lägerområdet och att överhuvudtaget inte gå utanför området. Det dröjde faktiskt länge innan någon vågade sig ut i terrängen. När någon vågade senare, kallade något kvickhuvud det för ”minröjning.”

Vi levde sida vi sida med den schweiziska kontingenten. Deras tält och våra låg i långa rader, terrassvis, på sidan av en sluttning. En amerikansk major berättade med stolthet att hans mannar hade schaktat fram dessa platåer på ett par-tre veckor och ordnat med en elektrisk station och så vidare så att allt skulle vara inflyttningsklart vid vår ankomst. Visst hade det kommit till lite hastigt men som provisoriskt läger var det mer än acceptabelt. Att höjden var en tidigare kyrkogård och begravningsplats fick vi veta senare.

Det är förvånansvärt hur snabbt man anpassade sig. Man lämnade ett förstklassigt hotell på morgonen, man anlände trött, neddammad och bortkommen till en vilt främmande plats, men redan samma kväll hade man installerat sig i en fältsäng i ett sexmanstält, och lyckats med att sätta upp ett moskitnät runt sängen. Det vimlade med flygfän kring tälten och kryp på marken som man fick lov att vara rädda för. Detta gällde speciellt malariamyggan.

Våra militära chefer gjorde redan från början ansträngningar för att vi skulle trivas och för att livet där skulle bli så likt kasern- och lägerliv hemma i Sverige som möjligt. Man började med uppställningar morgon och kväll för genomgång av läget, motionsgymnastik i 40 graders värme och så vidare, men det mjuknade upp successivt allteftersom hettan tilltog och kommissionens verkliga verksamhet kom igång Snart blev det bara en uppställning om dagen, sen bara en gång i veckan och till slut upphörde de helt.

Man övergick till att sammankalla kontingenten i ett samlingstält, där man fick lyssna till genomgångar om vad som hänt och annat som lägerchefen Ingvarsson hade på hjärtat.

Några som var mera rädda om oss än vi själva var militärpolisen. Det berättades att ett kompani på 500 hade byggt lägret innan vi kom och det måste ha varit lika många som skyddade oss dag och natt. De följde oss som änglar både i och utanför lägret. Vi vande oss vid det och många gånger blev de våra bästa vänner Vi hade nöjet att anlända i den värsta koreanska sommaren med 40 plusgrader redan på morgonen. Inne i tälten blev det rena drivhustemperaturen, vilket tvingade oss att ha tältduken upprullad både dag och natt. På kvällarna kunde man se genom en rad av tält och föra samtal tälten emellan, sedan man krupit ned mellan på sin höjd ett par lakan i en tälthörna. Allt vatten var klorbehandlat och öl och läskedrycker kom inte fram i tillräcklig mängd. Vi fick därför vara försiktiga med dropparna. I en sådan värme och hetta kunde inte ens gammal svensk militär konventionalism hålla stånd utan knapparna åkte upp, det blev öppet vid halsen och till slut gick alla omkring i shorts och gymnastikskor i tjänsten.

Var det inte lätt att vänja vid hettan, var det nästan lika svårt att vänja sig vid de plötsliga skyfall som då och då vräkte ned fantastiska mängder regn på en timme. Det kunde hända att man lagt sig i det mest klara och varma väder och med tältduken uppdragen för lite svalka där man låg och svettades. Så var det som om hela himlavalvet tänts, det ljungade och luktade krutrök bortifrån taggtråden. Strax därefter kom regnet skopvis. Ville man inte få allt i tältet i flytande form, gällde det att komma ut kvickt och rulla ned tältduken och surra den fast.

Vi hade nöjet att få uppleva ett riktigt sådant koreanskt skyfall i detta Advanced Camp strax efter vår ankomst. En varm natt när vi svettades mellan lakanen med tältduken upprullad på alla sidor, var det som om hela himlavalvet tänts; det ljungade och luktade krutrök bortifrån taggtrådsområdena och så började regnet komma skopvis. Ville man inte ha allt i tältet i flytande form, gällde det att få ned tältduken på sina krokar och surra allt. Vi möttes i regnet och drog ned tältduken till ljuset av blixtar. Ett kompani amerikanska pojkar jobbade hela natten för att förhindra att hela lägret skulle flyta iväg. Dagen efter ett sådant skyfall var det blött och fuktigt och allt klibbade. Allt i skåp och garderober möglade och började lukta. Man drevs till duschtältet gång efter annan. Men kvällarna efter sådana skyfall var underbara. Då avtog värmen en del och man kunde sitta utomhus i tunn klädsel och njuta av den svalka som drog fram. Syrsor sjöng i busksnåren, nattfjärilar fladdrade kring och hundratals andra flygfän och småkryp var i omlopp. Där en ljuskägla lyste, där samlades de, där svärmade de. På morgonen därefter låg ofta högar av döda insekter

där en lampa lyst under natten. Tyvärr dväljdes ofta bland dessa kryp mindre trevliga element som malariamyggor, men efter en tid glömde man även att vara rädd för dem.

7. Vapenstilleståndets Första Dagar.

Krig är grymt. I tre år hade striderna böljat fram och tillbaka. Man hade nått långt ned i Sydkorea och längst upp i Nordkorea, innan striderna 1951 stagnerat ungefär där de börjat vid trettiåttonde breddgraden. Ingen segrare och ingen besegrad efter långa och blodiga strider. De sista blodiga striderna hade ägt rum dagarna före vapenstilleståndet. Bara dagar innan vi kom till frontområdet hade striderna gått fram och tillbaka över de barskrapade och sönderskjutna kullarna. Många hade stupat vid dessa anfall och under de första dagarna av vår tillvaro där, var patruller ute från båda sidor och samlade upp stupade i ingenmansland. Representanter för de två sidorna glodde ilsket på varandra, men arbetet gick utan intermezzon, berättades det. De hade en gemensam fara i landminorna vilket överbryggade motsättningarna. Hela området var späckat med landminor, varför patrullerna fick gå försiktigt fram och lita på den apparatur som FN-sidan hade till förfogande.

Men det var tydligt en ny sakernas ordning i görande. Först skulle de två stridande sidorna enligt stilleståndsavtalet draga sig tillbaka två kilometer på var sin sida från en imaginär linje mitt i det no-mansland som diskuterats vid alla dessa möten i Panmunjom. På så sätt skulle en fyra kilometers demilitariserad zon upprättas från kust till kust över Koreas midja. En vit linnetråd som skulle bli demarkations-linjen som den upprättats på en karta under stilleståndsförhandlingarna. Det var ingen lätt uppgift eftersom det gällde ett område som från kust till kust var infekterat med minor, taggtråd och mycket mera. Man fick gå med en mindetektor allra först. Sen kom FN-sidan och därefter kineser och nordkoreaner. I var patrull ingick det tolkar för språk-förbistringens skull.

Demarkationslinjen drogs sålunda över Koreas midja för att sedermera omgärdas med taggtråd på bägge sidor. Patrullvägar längs linjen tillkom och vid Panmunjom blev till populära promenadstigar, inte minst för svenska övervakare. Vintertid lämpade de sig för terränglöpning när marken var tillfrusen.
Första tiden hände något varje dag. Problemen var hopade, men allra först kom krigsfånge frågan. Södra sidan, dvs. FN-sidan hade vid krigets slut ett 100.000-tal kinesiska och nordkoreanska krigsfångar i stora läger i Sydkorea, varav cirka 75.000 var villiga att återvända. Likaså hade norra sidan cirka 13.000 krigsfångar, bland dem ett antal inte villiga att återvända. Det första problemet gällde dem som var villiga att återvända. Det verkade enkelt vid första påseende, men skulle det göras politisk affär av det, blev det genast en mera komplicerad historia. Det blev fråga om inte blott ett återvändande och mottagande utan också viktigt i propagandan. Kineser och nordkoreaner byggde en pampig frihetsport i rött med kinesiska och nordkoreanska fanor upptill. Den pryddes med inskriptioner uppifrån och ned på koreanska och kinesiska bredvid varandra.

Frihetsporten i Panmunjom där stora fång överlämningen, (”the big switch”), ägde rum. Texterna lodrätt: ”Leve folkrepubliken Kina och folkrepubliken Korea 10.000 år!”

FN-sidans arrangemang var diskretare men mottagandet var inte mindre varmt trots den enkla portalen med inskriptionen ”Välkommen till friheten” på engelska och koreanska.

Så kom fångarna! Vi stod på parkettplats eftersom vårt läger kantade vägen som de fördes fram på. De som märktes mest var de tusen på tusen nordkoreanska och kinesiska krigsfångarna som fördes stående på lastbilsflak till utbytesplatsen vid Panmunjom. Ett tiotal lastbilar kom åt gången ca fem gånger om dagen och man behövde inte vara rädd för att man skulle missa en transport. Det var nämligen inga tysta, av fångenskapen märkta, människor som passerade. Snarare var de ganska välnärda och sprudlande av energi när de i det närmaste utförde en show vid hemtransporten.

Nybakta studenter på bilflak i Köpenhamn gör det inte bättre. Det sjöngs kampsånger, man viftade med transparanger och svängde med fanor och man sjöng och skrek. Hela föreställningen avslutades med en i det närmaste total strip-tease. Så småningom fylldes vägbanan med kläder och sönderskurna skodon och gjorde vägen praktiskt taget oframkomlig för annan trafik. Kom man i vägen för en fångtransport, gjorde man bäst i att avlägsna sig ett stycke. Fångarna tog nämligen gärna sikte på någon ”misstänkt” individ och de kunde ju inte veta att vi var ”neutrala.” Vår chef’s, general Grafström’s, bil träffades vid ett tillfälle. Hans svarta limousine måste ha varit ett förträffligt mål. Vi hörde på avstånd när en transport närmade sig och hindrade inte arbetet rusade vi till, åtminstone den första tiden. Det var nämligen ett enahanda skådespel som upprepades dagligen hela augusti. Samma skor och kläder slungades. Samma tjutande unga pojkar, samma sammanbitna ilskna miner.

Men de hade säkert roligt och trivdes. När de kom fram till frihetsporten och mottagningskommittén i Panmunjom blev de förunderligt snabbt tysta. Det var som om de inte visste vad de skulle göra. Fram till Panmunjom hade de vetat vad de skulle göra. Nu stod de rådvilla. Fram till Panmunjom hade de lytt order och visat sin glädje över att komma hem. Här tystnade de, avvaktande.

Så följde mottagandet, tal, handtryckningar och tårar. Sedan upp på nya bilar som försvann i riktning mot Kaesong norrut. Man stod undrande och frågade sig: Vad väntar dem nu? Vart tar de vägen? Det sades att krigsfångarna fått instruktioner i ”gåvopaket” från norr som delats ut i lägren. I dessa paket hade det funnits inte bara de sedvanliga cigaretterna utan även utförliga instruktioner om hur de skulle uppträda på vägen till utväxlingsplatsen och kanske också därefter. Allt vad man fått i klädesväg skulle vara avkastat före Panmunjom. Den ordern följdes så bokstavligt att man närmast anlände i naket tillstånd till frihetsplatsen. Endast kalsonger och kommunistiska mössor, som de tydligtvis behållit genom fångenskapen, hade de på sig. Det kändes kanske bittert för FN-sidan.

Före återlämningen hade alla fått nya kläder. De nya skorna skar fångarna ofta sönder med rakblad innan de slängde dem. På kvällarna hade FN-patruller ett styvt arbete att rensa och kratta stora vägen mot Panmunjom och göra den ren från kläder. Sedan tändes brasor ungefär var femtionde meter. Den lilla koreanbyn Tae Dong Song i närheten som fått utstå så mycket under kriget hade aldrig upplevt något dylikt: kläder regnade ner som manna från himlen. Barn och även äldre plockade ihop och bar och drog kläder för glatta livet. Sådant hade de aldrig upplevt i sina fattiga liv. Tyvärr kunde de inte tillgodogöra sig en sådan mängd kläder, men långt därefter kunde man finna barn och kvinnor i omsydda fångdräkter.

FN-sidan gjorde mindre väsen av fångtransporterna, men det betyder inte att de inte hördes och syntes. De var också mindre till antalet. En hel del av fångarna var helt enkelt för medtagna efter fångenskap att orka med något liknande det som kommunist-sidan presterade. För många ordnades snabb ambulans- och helikoptertransport till närmaste större flygfält varifrån de sen på snabbaste sätt kom till militärsjukhus antingen i Japan eller USA.

Ambulanser i väntan på fångar från norr

Helikoptrarna passerade vårt läger femtio meter över. De kom så tätt som en i kvarten och bullrade fram. Från arla morgonen till sena kvällen dundrade de ovanför oss. För sjuktransporter användes vanligtvis små helkoptrar med glaskupa fram med en bår fasthakad på vardera sidan. De bårburna hade ett skydd kring huvudet men det var också allt. Vi nedanför som pustade i den tryckande hettan kunde trots allt se lite avundsjukt på dem däruppe. Det måste ha varit svalkande! Dessa helikoptertransporter fortsatte under hela vår tid i Advanced Camp och avtog först i september. Det må erkännas att vi till slut var ganska trötta på dem och ”Operation Big Switch” som hela operationen med hemvändande fångar nämndes.

Vi delade ”Advanced Camp” med våra schweiziska vänner. Vi nådde snart till en daglig rutin i matsalen med svenska bord och schweiziska bord. Svenskar umgicks med svenskar och schweizare med schweizare. Det var språket som skilde åt. Men vänskapen kunde inte vara bättre. På två flaggstänger vid ingången till lägret hissades bägge länders flaggor ömsom till höger och ömsom till vänster, eftersom ena stången var något längre.

Nedför huvudtrappan vid Advanced Camp

På kvällarna hade vi i Advanced Camp utomhusbio. Det var en trevlig erfarenhet. Det var ny film varje kväll och ingen avgift. Då om aldrig annars lade man märke till att det fanns mygg! Många gånger avbröts filmen på grund av regn. Det blev en kvällsvana att ta en stol med sig och gå på bio. När vi sen i sepber flyttade till permanenta lägret, fick vi en ”riktig” biograf, en tälthydda, som kunde oljeeldas och värmas vintertid.

Fredspagoden (the Peace Pagoda)

Fredspagoden har blivit dagens DMZ Peace Museum

Tre dagar efter ankomsten till Advanced Camp, den 1 augusti, började den verksamhet som vi kommit för.

Vi stod uppställda och önskade våra chefsförhandlare, generalerna Sven Grafström och Paul Mohn, lycka till där de drog iväg i svarta limousiner med en liten stab. De eskorterades av militär polis före och efter. Samtidigt och på samma sätt avreste den schweiziska delegationen med general Rihner i spetsen. Första sammanträdet ordnades av de båda krigförande sidorna och mötet hade bestämts till Fredspagoden (”Peace Pagoda”), en kinesisk byggnad byggd strax före vapenstilleståndet vid sidan av trähyddan där stilleståndet förhandlats.

Tidigare samma morgon den 1 augusti hade ställföreträdande delegaterna,”alternate generals”, representerade av Paul Mohn på den svenska sidan, mött representanter för de två krigförande sidorna i stilleståndshuset där det beslutats att övervakningningskommissionen skulle mötas i Fredspagoden samma eftermiddag. Fredspagoden var belägen på kommunistdominerat område och hade använts vid undertecknandet av vapenstilleståndsfördraget. Detta var det Övre Panmunjom. Mitt i centrala rummet hade ett förhandlingsbord placerats.

Gamla förhandlingshuset i Panmunjom

Gamla Förhandlingshuset med nybyggda Fredspagoden ca 50 meter bak. Tältet till höger tjänstgjorde förmodligen som sekretariat

Bild av förhandlingshuset med kinesiska och nordkoreanska flaggor

Det stora centrala rummet i pagoden blev mötesplatsen och intilliggande flygel blev senare gjort till sekretariat. Det blev ”the Provisional Headquarters, NNSC” som kom före ”the Permanent Headquarters” i den demilitariserade zonen den 23 oktober.

De svenska och schweiziska generalerna körde upp från södra sidan och de polska och tjeckiska generalerna från norra sidan. De hade alla sina delegationer med. Representanter för de båda krigförande sidorna presenterade på FN-sidan sidan svenskar och schweizare, Grafström och Rihner, och på kommunistsidan tjecker och polacker, Bures och Wagrowski, för varandra, varefter de lämnade rummet och pagoden. Sedan var det för kommissionens fyra ledamöter att sitta ned vid förhandlingsbordet och inleda förhandlingarna och knivkastningen.

Plenarsalen i Fredspagioden

Och knivkastning blev det! Den neutrala övervakningskommissionen hade kallats till Korea för att ta hand om kontrollen av vissa sidor av det kommande stilleståndet. Det var speciellt vapen-införsel och utförsel på ömse sidor som de skulle inspektera. Det skulle råda ett status-quo som vid slutet av striderna. För den sakens skulle tio övervaknings-stationer upprättas, fem i norr och fem i söder, som skulle ha i uppdrag att tillse att den krigspotential som fanns vid stridernas upphörande inte utökades.

Det var tydligt att de polska och tjeckiska delegaterna var förberedda så samspelta som de uppträdde i diskussionerna. Det blev sagt att de utbildats för uppgiften i längre tid. Det var inte de svenska och schweiziska delegaterna. Skulle ett feltramp göras, var det de senare som stod för det. Det skedde aldrig på kommunistsidan. Till lycka hade svenska försvarsstaben utsett tränade diplomater till chefsjobben medan kontrollarbetet överlämnats till militär. Först Grafström och efter honom Mohn gjorde ett starkt arbete vid förhandlingsbordet med den schweiziske delegaten i ledtåg. Inte minst deras gedigna engelska språkkunskaper tillät dem inte att bli överspelat. Paul Mohn med schweizisk kollega Whacker. Det är svårt att förstå varför det blev fråga om så långa diskussioner och ännu längre sammanträden innan kontrollgrupperna kom iväg. Till att börja med två möten på varje

dag. De tjeckiska och polska delegaterna tog upp resorna från och till stationerna, säkerhetsföreskrifterna, förbindelserna, förläggningarna, förhållandet till de båda de tidigare krigförande och så vidare.

Paul Mohn med schweizisk kollega Whacker

Det verkade som de var rädda för att de skulle få svälta eller inte få tak över huvudet i söder. Eller annars hade de ingen brådska att komma iväg så som de fördjupade sig i varje detalj i Vapenstilleståndsfördraget (Armistice Agreement), vilket var oklart på så många punkter i deras ögon. En viktig fråga var säkerhetsfrågan. Hur skulle övervakarna skyddas i söder och i norr? På den punkten visade båda sidor lika stor oro. Tjecker och polacker oroade sig för vad de skulle möta i söder och svenskar och schweizare tänkte med bävan på det mörka, gåtfulla Nordkorea. Kommunistsidan ville ha svarade för deras säkerhet i söder och lovade samt digt att de skulle ansvara för alla övervakare i norr. Först när de fått detta på papper kände de sig säkra. Detta betydde i verkligheten att övervakarna kom att bli övervakade i sin övervakning. De blev pliktiga att meddela i god tid. Överraskningsmomentet kom bort från början i norr där säkerhetsprincipen upprätthölls noggrant. Även då det gällde transporterna ville kommunistsidan ha säkert besked och ha det på papper hur övervakarna skulle fraktas i söder. De fick det och samtidigt fick svenskar och schweizare ett papper från norr om färdvägar och färdsätt.

Sen följde förhandlingar om förbindelser, radiostationer, förläggningar, mat, emblem, komissionsflagga och komissionspass. En del frågor kunde avklaras snabbt men även i mindre viktiga ärenden hände det att man hakade upp sig. Vapenfrågan blev anledning till en lång debatt. Skulle övervakarna vara beväpnade eller inte? Svenskar och schweizare höll hårt på att de skulle vara obeväpnade. Ett vapen skulle varken göra från eller till. Tjecker och polacker talade sig däremot varma om en officers vapenära, om att en officer inte kunde slitas från sitt vapen osv. Där gav de efter, och det beslöts arbetet skulle vara vapenfritt. Vi var lyckliga att få återlämna de pistoler vi medfört från Stockholm.

Det var ofta närmast en konfrontatorisk stämning över förhandlingsbordet med de tjeckiska och polska generalerna sida vid sida i norr och de svenska och schweiziska generalerna i söder. För att bryta den stämningen föreslog den svenske delegaten, Grafström, att man skulle flytta på sig så att den polske delegaten satt bredvid den svenske och den schweiziske bredvid den tjeckiske. Sittföljden skulle sålunda bli Sweden, Polen, Schweiz och Tjeckien. Polariseringen skulle brytas och en förbrödring ske vid förhandlingsbordet. Det gick alla villigt med på. Det blev ett nytt bord, runt i sittningen som det var runt i verkligheten. Och den gemensamma flaggan ändrades på likaledes. Tyvärr inverkade detta inte på förhandlingarna som förblev lika konfrontatoriska som tidigare.

Förhandlingsbordet med all fyra nationernas delgationer samlade, svenskarna till höger

En av frågorna som tog tid och mycket diskussion var frågan om vilket språk eller snarare vilka språk som skulle bli de officiella språken i kommissionsarbetet. Engelska, kinesiska och koreanska blev naturligt framförda och accepterade men därutöver önskade tjecker och polacker att ryska också skulle bli officiellt språk. Det krävdes en debatt innan den norra sidan uppgav kravet om ryska vid förhandlingsbordet och sedan i arkivet. Så det blev engelska och koreanska och kinesiska som blev de officiella språken. Men det slutade inte därmed. Både i koreanska och kinesiska fanns det namn och termer som inte var ens i norr och söder. Det betydde att alla protokoll och minutes kom att finnas i fem utgåvor: engelska (en), koreanska (två) och kinesiska (två). Engelska blev arbetsspråket.

Den första tiden ägde mötena rum i Fredspagoden. Det stora centrala rummet blev mötesplatsen och

omkringliggande område gjordes till sekretariat. Det blev kallat ”the Provisional Headquarters, NNSC, Panmunjom.” Det flyttades till ”the Permanent Headquarters” den 23 oktober före vinterns ankomst. Det var nödvändigt med ett sekretariat för arbetet inom kommissionen. Dokument samlades från första dag Lokalfrågan löstes då kommunistsidan erbjöd en sidoflygel i fredspagoden alldeles intill plenarsalen.

På en natt slog kinesiska arbetare upp nödiga väggar, avbalkningar och fönsterdörrar och inredde torftigt med några bord och hyllor. FN-sidan tillhandahöll sedan lampor, hyllor och kontorsutrustning och efter en förmiddags förberedelser var vi redo att börja det egentliga arbetet. Formellt blev det förklarat vara NNSC ”Official Secretariat” från den 18 augusti med personal från de fyra nationerna. Dessförinnan hade kommissionsarbetet mestadels utförts vid de fyra nationernas expeditioner vart land för sig.

Arbetet vid sekretariatet var att börja från zero och famla i luften efter något nytt som inte fanns. Vi började med kala väggar. Som väl var hade vi med oss två svenskar med erfarenhet, förfarna i tidigare internationellt arbete, nämligen Paul Mohn och Harald Thelander. Mohn som kom från annat internationellt arbete gavs en generals rang och Thelander, som kom från FN i New York, en kaptens rang. Under deras ledning åstadkoms snart ordning och reda och de stadgar och instruktioner som kom till under den första tiden under deras ledning ändrades inte under min tid vid kommissionen. Efter ett par dagar var vi riktigt hemmastadda i Fredspagoden och samarbetet var glatt och gnidningsfritt. Det enda hinder på vägen till Advanced Camp var den väldiga mängd kläder som återvändande kommunistfångar slängt ned på vägen, som amerikanska soldater sopade upp så fort de kunde. Trots beströdd väg kom vi dock fram. Detta gällde augusti månad då repatrieringen var på sin höjdpunkt. Det avtog i september månads början samtidigt med att vi flyttade till permanenta lägret.

På väg till jobbet

Arbetet vid det internationella sekretariatet utvecklade sig snabbt till reguljärt kontorsarbete. Protokollföring och arkivarbete blev primära. Där fanns vi alla vid niotiden från de fyra nationerna och lunchtid kom vid 12. Vi tog ”hem” till Advanced Camp för lunch vid 12-tiden och var åter vid 2-tiden och arbetade till kl. 6. Vi hade jeeps till vårt förfogande och ca 5 kilometer till Advanced Camp. Chaufförerna tjänstgjorde samtidigt som livvakter. Efter flyttningen till Permanent Camp blev det bara en 10 minuters vandring över en spång som skilde Permanent Camp och Conference Area. Ingen jeep var nödvändig.

Det tog 11 dagars möten att få alla problem lösta i samband med det kommande inspektionsarbetet. Oftast blev det två möten på samma dag och general Grafström konstaterade efteråt att dessa dagar varit en ”Via Dolorosa.” Fortsättning i nästa nummer av Koreaveteranen.

Nedan ser vi besättningen som tackar för ett fint mottagande och ett bra besök i Stockholm i november 2019

NUVARANDE DELEGATION

Den svenska NNSC-delegationen 2018-2019, från vänster: Fanjunkare Björn Wadefur (QM), Överstelöjtnant Thomas Bjerregaard (OPSO), Generalmajor Hibbe Corneliusson (Member), Överste Christer Erixon (Alternate Member) och Major Henrik Verputten (Secretary)

Vår "lilla" Koreaambassadör

Veteranföreningen har en mycket bra och härlig ambassadör i flickan Asia Campbell. Asia är hedersmedlem i veteranföreningen. Asia kommer att tillsammans med sina skolkamrater vara brevvänner med eleverna vid Rikstens skola i Tullinge inom ramen för Projekt Korea. Här ses hon tillsammans med Eva Hedin, som deltog på den senaste Revisit Korea. Vi har verkligen tur som får så bra stöd från Korea, även om det ligger långt bort från Sverige. Vi ger henne allt stöd vi kan från vårt håll. Vi önskar henne lycka till. Hoppas vi ses snart i Korea eller Sverige.

Den 20 december deltar Asia i det svenska officiella besöket i Korea med statsminister Stefan Löfven. Asia kommer då att vara klädd i en uppsydd svensk uniform så som den såg ut på personalen tjänstgörande på fältsjukhuset. Vi önskar Asia lycka till med uppdraget.

FN-dagen

(text och foto: Gunnar Persson)

Ceremoniområdet med minnesstenarna

Även i år deltog föreningen på Livgardets ceremoni kring FN-dagen tillsammans med övriga ideella organisationer (Veteranföreningen Fredsbaskrarna, Soldathemsförbundet). Det var en strålande morgon med sol och relativt varmt väder. En ganska stor skara deltagare blev det strax innan chefen skulle ta emot styrkan.

Personal ur SWEDINT

Chefen för Livgardet, överste Laura Swaan Wrede, tog emot de församlade och hälsade oss välkomna. Därefter genomförde Livgardets förbandspastor Korum, varefter chefen för Livgardet höll ett kortare anförande samt utförde kransnedläggning och ljuständning framför minnesstenarna.

Efter detta samlades vi i soldathemmet för kaffe med tillbehör. Här fanns tillfälle att reflektera och berätta om tider som varit.

Ett stort tack till Livgardet för väl genomförd ceremoni.

Efter Livgardet åkte vi vidare till koreaveteranmonumentet på Djurgården där vi i en kort ceremoni hedrade koreaveteranerna med kransnedläggning och tändning av en marschall.

FN-ceremonierna fortsatte sedan på eftermiddagen med ceremonier kring FN monumentet.

Vårt Koreaveteranmonument den 24 oktober efter kransnedläggning och med tänd marschall

Ambassadören i Seoul har ordet

Ambassadör Jakob Hallgren, foto Kristian Pohl

Efter drygt ett år som Sveriges ambassadör i Sydkorea kan jag inte uttrycka annat än tacksamhet och glädje över hur starka och djupa banden mellan våra två länder är. Det har vi sett många exempel på under detta märkesår, när vi firar av 60 år av diplomatiska relationer.

Vi på ambassaden i Seoul har under året tagit detta tillfälle i akt för att arrangera en lång rad evenemang som har uppmärksammat olika aspekter på Sverige av idag. Jag vet att den koreanska ambassaden i Stockholm har gjort detsamma om Korea.

Den 11 mars 1959 var den dag då våra två länder upprättade diplomatiska förbindelser och på just det datumet i våras arrangerade vi en fin ceremoni med både svenska och koreanska musiker på Seoul Museum of History. Många koreanska sverigevänner var där för att fira med oss och efter mottagningen visade vi den nygjorda dokumentären ”The *`Swedes´* in the Korean war”.

Filmen är en stark påminnelse om tidlös humanism och det var djupt rörande att få träffa några av de före detta patienterna i publiken. Samma dag publicerade jag även en debattartikel om våra starka bilaterala relationer i tidningen Korea JongAng Daily, som ni kan läsa här; http://koreajoongangdaily.joins.com/news/article/article.aspx?aid=3060363

Av de många minnesvärda händelserna under detta år, som förstås ännu inte är över, var det koreanska statsbesöket i Sverige en sagolik höjdpunkt. Detta statsbesök var det första någonsin av en koreansk president och solen som lyste över dessa två dagar gav fin en indikation på stämningen. Jag vet att man både från koreansk och svensk sida var mycket nöjda. Efteråt har jag vid flera tillfällen hört hur vårt land på olika sätt utgör en förebild och inspirationskälla i Sydkorea. Vi ser fram emot att bygga vidare på de goda relationerna som bekräftades och de avtal som slöts.

Att Stockholm i år har varit platsen för två unika möten mellan företrädare för USA och Nordkorea, i ena fallet även med Sydkorea närvarande, har också starkt bidragit till intresset i Sydkorea för vårt land och vårt arbete för att främja diplomatiska och fredliga lösningar för konflikten på Koreahalvön. När ambassadör Kent Härstedt, Sveriges särskilda sändebud för Koreahalvön, var i Seoul härom veckan var intresset på topp. Det var så många journalister som ville komma på den presskonferens som vi arrangerade klocka åtta en onsdagsmorgon på residenset, att vi fick flytta ut i trädgården.

På dessa korta rader finns inte plats att nämna allt det andra som görs varje dag i svenska och koreanska företag som handlar med varandra, i de utbyten som sker mellan myndigheter och civila sämhällesorganisationer samt de spännande samarbeten som pågår på kulturområdet, inklusive inom dans, teater och litteratur. Den vecka som jag skriver dessa rader öppnar vi den årliga svenska filmfestivalen som förutom i Seoul även hålls i Busan, Gwangju, Daejeon, Incheon och Daegu.

Jag vill inte överdriva, men måste säga att relationerna mellan Sydkorea och Sverige nog aldrig tidigare har varit så starka som de är just nu. Det skall vi förvalta och bygga vidare på!

På bilden ser vi närmast Fredsdammen samt ovan delar av fredsklockan och fredsparken allt beläget i provinsen Gangwon nära staden Hwacheong-un

BOKA MED KODEN 114460

FINT ERBJUDANDE!

30% RABATT PÅ KRYSSNINGAR MED TALLINK OCH SILJA LINE

Med livserfarenhet kommer högre krav på komfort, upplevelser och service, därför ska du välja att resa med Östersjöns finaste fartyg som tar dig till spännande destinationer.

Res till bästa pris till Tallinn, Riga och Helsingfors söndag-onsdag. Kryssa med oss till Åbo, för rabatterat pris sönda torsdag.

Uppge bokningskod 114460
för att erhålla din rabatt

TALLINK | SILJA LINE

Boka på tallinksilja.se/seniorresor | 08-22 21 40*
*Serviceavgift tillkommer, boka online så vi bjuder på den.

Veteranmonumentet

(Text Gunnar Persson, foto Hans Groby)

Under ett antal år har vi funderat på att uppföra ett veteranmonument för de svenska koreaveteranerna. Det har också varit ett önskemål från Korea. Med ett ekonomiskt stöd skulle det finnas möjligheter att genomföra projektet. Genom vårt nätverk och en hel del arbete kunde vi under 2018 påbörja planering och genomförande av projektet. Vi fick beslut både vad avser ekonomi och plats för ett veteranmonument. Vi samarbetade under hela processen med Koreanska ambassaden i Stockholm.

På en av kasernerna i Sörentorp (I 1 gamla regementsområde) satte dåvarande veteranföreningen Koreaambulansen 1996 upp en minnesplatta.

Det var på initiativ av ordföranden för Koreaambulansen, Åke J Ek. Eftersom polisskolan flyttades till Södertörn under 2018 och annan verksamhet genomförs av polismyndigheten blev möjligheten att besöka platsen för minnestavlan begränsad. Vi fattade då ett beslut att hemställa i skrivelse till polismyndigheten om äganderätten till minnesplattan. Detta beviljades och vi kunde fortsätta planeringen. Minnesplattan monterade vi ner för ett framtida beslut om användande. En idé var att placera minnesplattan i ett kommande museum. En annan var att skapa ett veteranmonument, där minnesplattan skulle ingå. Vi fastnade för alternativ två, det vill säga ett veteranmonument.

För ett monument behövdes mark att placera detta på. Kontakt togs med Kungl. Djurgårdsförvaltningen och vi började diskutera samt reka plats för veteranmonumentet. I samråd med parkchefen, Gunnar Björkman, hittade vi ett område där en norsk sten (som minner om den utbildning Sverige bistod med av norsk personal under slutet av andra världskriget) sedan ett antal år finnes.

Den aktuella platsen för veteranmonumentet. Här ser vi den norska stenen.

Eftersom Sverige och Norge arbetade sida vid sida i Korea, så var det en mycket lämplig plats. Möte hölls med slottsfogden, Magnus Andersson och en skrivelse sändes till Hovstaterna, med begäran om mark för veteranmonumentet. Vi fick snabbt ett positivt besked och nu kunde arbetet starta. Vi gjorde en budget och började leta bidragsgivare för projektet. Enligt våra beräkningar skulle projektet komma att kosta veteranföreningen cirka 100 000 kronor.

Efter en lång, intensiv och arbetssam process, så var då äntligen utformning, tillverkning och samtliga beställningar klara och vi kunde börja slutföra vårt projekt och påbörja planering för invigningen.

Sten för monumentet beställdes hos Västerviks Stenhuggeri AB och replika av minnesplattan tillverkades på Westerholms gjuteri i Norsborg. Veteranföreningen utformade ett förslag på veteranmonumentet, som redovisades för koreanska ambassaden. Efter diverse möten och diskussioner fastställdes utformningen och arbetet kunde fortsätta och invigningen skulle ske i juni. I mitten av juni skulle den koreanska presidenten Moon genomföra ett statsbesök i Sverige vilket var mycket passande och vi skulle få en statsceremoniell invigning. Datumet fastställdes då till den 14 juni av utrikesdepartementet.

Stenen levereras

Stenhuggeriet i Västervik levererade stenen och vi stod beredda för att placera den på förberedd plats. Djurgårdsförvaltningen hade förberett för den granitfot som stenen skulle stå på. Även hjullastare som kunde lyfta stenen var på plats, framkörd och viss gjutning skulle också göras, för att fästa stenen på platsen. Efter ett par timmars arbete var så det mesta klart. Nu saknades bara de tre träd som skulle planteras i anslutning till monumentet. Plantering skedde strax före invigningen.

Som en förberedelse inför invigningsceremonin var det fredagen den 13 juni galamiddag på slottet för inbjudna gäster. Det var en fantastisk fin kväll, som vi avslutade på Grand hotell med champagne.

Tidigt lördag morgon var det full fart med utplacering av namnmärkta stolar, talarstolar, fanor, avspärrningar med mera. Redan tidigt på morgonen fanns det säkerhetspolis från både Sverige och Korea på plats, för att rekognosera inför ceremonin. Försvarsmaktens dragonkår anlände och förberedde för musik och hedersvakt.

Koreaveteranerna fyllde på och vi fick en stund att mingla runt tillsammans med dem före ceremonin.

Det är alltid lika roligt att få en pratstund med de allra äldsta veteranerna. De är oerhört stolta och tacksamma för all den uppmärksamhet vi kan ge dem. Det är också vår främsta uppgift i veteranföreningen.

Pia Blomberg i samspråk med Anders Täng

Gunnar Persson i samspråk med veteraner

Ceremonimästaren går igenom programmet

I ett strålande väder anlände Sveriges utrikesminister, Margot Wallström, vilket vi var mycket glada över. Personligen var jag mycket hedrad över att utrikesministern kunde delta då hon har många och viktigare uppdrag utomlands.

Klockan 1453 anlände Kung Carl XVI Gustaf och drottning Silvia. Strax därefter anlände Koreas president Jae-in Moon med presidenthustru Jung-sook Kim.

Koreas president Moon med hustru anländer

SverigeKoreaVeteranerna var värdar för ceremonin så vår uppgift var bland annat att eskortera Kung Carl XVI Gustaf och drottning Silvia samt president Moon med presidenthustrun Kim ner till respektive platser i ceremoniområdet.

Väl framme började själva ceremonin. Hälsning på respektive lands fana samt nationalhymner, som spelades av dragonerna.

Presidenten för SverigeKoreaVeteranerna, Gunnar Persson, höll tal och därefter avtäckte kungen och presidenten veteranmonumentet. Symbolisk plantering genomfördes av de tre träd som planterats i anslutning till monumentet (en svensk Ornäsbjörk, en koreansk gran och en koreansk rönn).

Koreas president talade till församlade veteraner och därefter blev det fotografering och ett kort mingel, före avfärd till nästa punkt i programmet.

Gemensam lunch för deltagarna intogs på Villa Källhagen. Där fanns tid för deltagarna att tala om med sina upplevelser med anöriga och veteraner.

Avtäckning av veteranmonumentet samt plantering och bevattning av de tre träden

Många medlemmar deltog i samband med lunchen på Villa Källhagen.

I samband med lunchen delade presidenten för SverigeKoreaVeteranerna, Gunnar Persson, ut en minnesköld som tack till de organisationer som genom bidrag stöttat oss i arbetet med veteranmonumentet (Koreanska ambassaden, Svenska Röda Korset, Djurgårdsförvaltningen, Sveriges Militära Kamratföreningars Riksförbund). Vi kommer att förvalta detta veteranmonument för all framtid. Det är ett i våra hjärtan inskrivet veteranmonument tillsammans med det koreanska folkets hjärtan. Vi kommer alltid att minnas den tid som förde oss tillsammans och som bidrog till att vi övervann krigets förödelse och att Korea utvecklats till vad det är i dag. Vi skall alltid minnas eftersom det är en del av vår historia.

Ovan Magnus Andersson Slottsfogde Djurgårdsförvaltningen samt Gunnar Persson

Till höger Gunnar Björkman Parkchef Djurgårdsförvaltningen

Ovan Margaretha Wahlström Ordförande Svenska Röda Korset samt Gunnar Persson Ett stort tack från oss Koreaveteraner

Höstmötet och familjen Jarnald berättar

(text och foto Gunnar Persson)

För första gången samlades veteranföreningen till ett höstmöte på Tullinge. Det var 25 anmälda, men tyvärr så blev det några som inte kunde delta på grund av sjukdom med mera. Då vi har bra förutsättningar för att samla föreningen men också kunna få både lunch och middag serverat så kommer vi fortsättningsvis att samlas i dessa lokaler.

Efter samling och lite mingel, så började vi med en del information kring veteranföreningen.

Först och främst en tyst stund för att hedra dem som under året avlidit och lämnat oss.

Vår veteranförening är ju den största i Sverige. Vi hoppas på vår 100:e medlem under 2020 plus ett antal ytterligare. Den 100:e medlemmen kommer att få ett gratis medlemsår.

Den allmänna delen bestod bland annat av föreningens koreaprojekt med Rikstens skola, Veterandagen, FN-dagen, läget på den koreanska halvön, Polacksbacken i Uppsala och vårt tänkta museum, stipendier till Rikstens skola, medlemsresa till Korea under 2020, intervjuer gjorda av koreanskt team, föreningens aktiviteter och ekonomi under 2020, info om Koreaveteranen samt om de svenska insatserna på den koreanska halvön från 1950 och framåt, vårat veteranmonument samt statsceremonin den 14 juni 2019.

Efter detta kände sig de flesta lite hungriga, så vi gick och intog den av Göran och Ingegärd iordningställda matsalen, där vi inmundigade Ingegerds mycket goda lunchbuffé. Alla åt med god aptit och stämningen var god med många intressanta diskussioner och berättelser. Det fanns också tid över för att besöka traditionsrum och förmodligen det största museet i Sverige för filmprojektorer och filmhistoria med mera. Här finns allt samlat på ett ställe. Det är väl värt ett besök.

Ovan församlade i matsalen med ännu mer intressanta samtalsämnen. Vi kunde nog ha hållit på hela dagen.

Återsamlade i konferenslokalen kåserade Kim Jarnald kring sin och hustru Christinas resa som de gjorde till Korea inom ramen för projektet "Revisit Korea".

Kim och Christina förbereder för visning

Kim och Christina blev utvalda och fick åka till Korea och uppleva många spännande och intressanta platser med anknytning till fältsjukhuset i Korea, NNRC och NNSC med mera. De blev mycket väl mottagna i Korea och där blir deltagarländernas veteraner och besökare betraktade som hjältar som återkommer till halvön. Det går inte nog att beskriva den ödmjuka behandlingen som man får vid resa till Korea som veteran. Här bjuder koreanerna på det mesta och ingenting

lämnas åt slumpen. Det blev en mycket intressant redovisning som avslutades med en film, vilken verkligen gjorde stort intryck på oss alla.

Resa ersätts med halva kostnaden för veteraner och 30 % för anhöriga och i övrigt bjuds på kost och logi i Korea för dem som deltar. Kim och Christina visade på alla de fina ställen de fick besöka och uppleva under den vecka som besöket varade. Totalt inbjuds från de 21 deltagarländernaa cirka 600 personer årligen till Korea inom ramen för "Revisit Korea". Det genomförs tre resor per år. Ansvariga i Korea är Ministry of Patriots´ and Veterans´ Affairs (MPVA). MPVA har låtit meddela att år 2020 kommer att bli sista året denna verksamhet genomförs.

Ett stort tack till Kim och Christina för den mycket trevliga redovisningen.

37:e Nordiska Militära Kamratföreningsmötet

(Text Alf Eckerhall, foto Leif Ström)

Mötet var i år förlagt till Elverum i Norge den 13-16 juni och hade samlat 140 delegater från Danmark, Finland, Norge och Sverige. Terningmoens militäranläggning svarade för logi och en förstklassig förplägnad.

Bussresan från Stockholm till Elverum

(text Gunnar Persson)

Vi startade resan tidigt onsdag den 12 juni och hämtade upp deltagare efter vägen. Planerat var att vi skulle få tid till en guidad tur i Morokulien.

Framför infocenter precis på gränslinjen

Morokulien, som ligger vid Charlottenberg, består av mycket historia och då inte minst från tiden för våra svenska eskapader i Norden. Väl framme så började vi turen inne i välkomstcentret, där det även gick att få ett medborgarskap och pass i Morokulien. Morokulien är en egen mikronation med eget postnummer, riktnummer, valuta, egen flagga och kungadöme med styre. Där finns också en egen amatörradiostation

Gränsmarkeringen med fredsmonumentet

Här ser vi gränsgatan i skogen

Intressant historisk rundvandring

med den svenska anropssignalen SJ9WL och norska signalen LG5LG. För tillfället saknas det en kung då den senaste, som var Lars-Gunnar Björklund, avled 2012.

1914 restes det ett fredsmonument till minne av den 100-åriga freden mellan Sverige och Norge. 2014 var det ett stort 200-årsfirande av freden.

Det finns också en ministerlund, där ministrar från Sverige och Norge har planterat träd. Björn von Sydow är en av planterarna. Mitt i lunden uppfördes av sydkoreanska trähantverkare en fredspagoda och i den hänger en fredsklocka till minne av 100-årsdagen av Fredsmonumentets konstitution. Det finns totalt tre likadana fredspagoder i världen. En i Sydkorea, placerad i "Peace Bell Park", i anslutning till en enorm vattendamm (Peacedamm), en i Norge med placering på Voxenåsen, strax ovanför Holmenkollen samt denna i Sverige.

Fredspagodan med klockan

En av världens minsta gränsbroar placerad framför fredsmonumentet i linje med gränsen

Efter rundvandring blev det en välförtjänt och god middag på gränsrestaurangen med intressanta diskussioner kring Morokulien och därefter fortsatt färd till Elverum.

Nordiska mötet öppnas i sporthallen

(text Gunnar Persson)

Eftersom vädrets makter inte var med oss, utan regnet föll från skyn, så blev det öppningceremoni i Terningmoens sporthall. Det blev en lagom promenad på morgonen, inför dagens program.

Borgmästaren Erik Hanstad, Norges förbundsordförande Arne Broberg och hemvärnets chef öppnar det Nordiska mötet och håller sina inledande tal i Terningmoen sporthall

Förbundsordföranden Anders Emanuelson ställer upp den svenska delegationen för avresa till Rådhuset

Vid ankomst underhöll det norska hemvärnets musikkår och i samband med ceremonin spelades våra länders nationalhymner.

Förberedelser inför kransnedläggning. Några kända profiler: Hans Jochen Seifert, Christian Braunstein och Tommy Ribbelöv

Utsikt från Rådhuset i Elverum

Kransen på plats, Gunnar, Persson, Jan-Olof Johansson och Förbundsordföranden Anders Emanuelson

I normalfallet brukar vi lägga ner fyra kransar men denna gång delade vi på en med band från respektive nation. Det blev ett bra alternativ, med tanke på minnesstenens storlek.

Mottagning i rådhuset

Ordföranden i Elverums kommun, Erik Hanstad, hade inbjudit till mottagning i rådhuset. Meningen var att defilering genom Elverum skulle ske på väg till rådhuset, men på grund av regn begränsades manifestationen till kransnedläggning och mottagning i rådhuset av borgmästaren Erik Hanstad.

Tommy Ribbelöv och Leif Ström

Jan-Olof Johansson, Staffan Westin och Tommy Ribbelöv i berättartagen

Kongens NEI!

Samling i filmsalen för visning av filmen

Efter mottagningen blev det också tillfälle till att se filmen "*Kongens NEI!*" Filmen skildrar hur tyska krigsfartyg den 9 april 1940 är på väg mot Oslo för invasion av Norge. Den tyska kryssaren Blücher sänks av kanoneld och torpeder från den norska fästningen Oscarsborg i Oslofjorden. Sänkningen ger kungen, regeringen och stortingsledamöterna respit, så att de hinner komma undan med ett extratåg till Hamar och sedan till Elverum.

Den norska regeringen och kung Haakon VII får ett ultimatum av Tyskland, att Norge antingen måste välja fullständig kapitulation och överlämna makten till Nasjonal samling under ledning av Vidkun Quisling, eller utkämpa ett fullskaligt krig.

Kungen väljer, tillsammans med regeringen, att avvisa de tyska kraven. Tyskarna försöker att gripa eller döda kung Haakon, hans familj och regeringen, men de lyckas genom en dramatisk flykt klara sig undan. 100 tyska fallskärmsjägare var på jakt efter kungen och regeringen, men blev hejdade vid Midtskogen strax väster om Elverum. En mindre norsk militär styrka, förstärkt med medlemmar i skytteföreningen hade blockerat vägen och visade med sina vapen att de inte gick med på tyskarnas planer. På Midtskogen finns en minnessten för drabbningen där den 10 april.

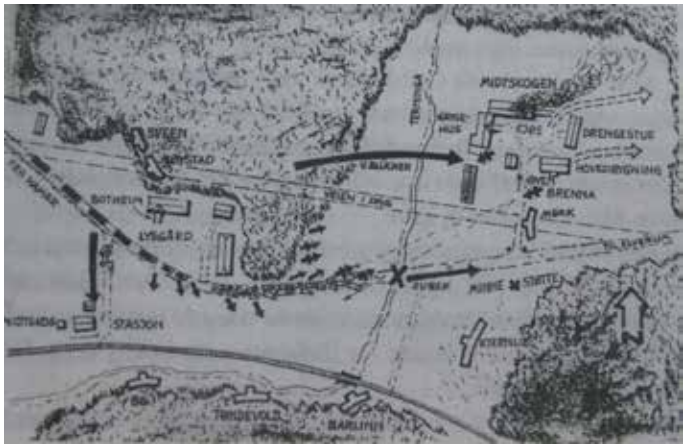

Läget vid Midtskogen vid anfallet

I sin jakt på kungen och regeringen bombade tyskarna Elverum sönder och samman den 11 april 1940. Det blev också hårda strider mellan Elverum och Rena. Även Rena utsattes för flygbombning och stor förstörelse.

Minnesstenen vid Midtskogen

Krater efter den första bomben som fälldes över Terningmoen

Elverums folkhögskola, där kungen genomförde sitt möte med den norska regeringen och stortinget

Kungens möte med regeringen och stortingets representanter. Foto ur Elverums arkiv

Elvereumsfullmakten

Rena

Morgonuppställning med flagghissning

Rena är centralort i Åmots kommun i Østerdalen och ligger 3 mil norr om Elverum. Sedan 1997 finns där flera utbildningar för norska militärer, bland andra Härens befälsskola, Härens Jegerkommando, Härens vapenskola och Telemarks bataljon.

Anläggningarna vid Rena och Terningmoen tillhör de allra modernaste militära anläggningarna i Europa.

Flera NATO-länder skickar militär personal för utbildning därstädes.

Här finns många och mycket moderna övningsanläggningar och områden att genomföra övningar på

Internationell närvaro

Skjutbanor med digitala markörer och platser inomhus för skyttarna

Norges försvarsmakt

I Försvarsmakten ingår försvarsgrenarna Hæren, Sjøforsvaret, Luftforsvaret och Heimevernet samt de tre civila myndigheterna Forsvarets forskningsinstitutt (FFI), Nasjonal sikkerhetsmyndighet och Forsvarsbygg. Försvaret har en personalstyrka på 16 000 personer varav drygt 11 000 militärt anställda och 4 000 civilanställda. Härtill kommer inneliggande värnpliktskull på drygt 7 000 soldater. Därutöver är 45 000 krigsplacerade i hemvärnet. Norge har värnplikt för både kvinnor och män med 6 till12 månaders utbildning, således könsneutralt. Norge ligger i topp när det gäller andelen kvinnor i försvaret. Genomgången militärutbildning anses i Norge som en klar merit och därför brukar det vara fler sökande än vad som kan beredas plats.

Norges armé har en stående styrka på 8 000 man varav hälften värnpliktiga under grundutbildning. Arméns enheter är huvudsakligen lokaliserade till två områden, Troms fylke i Nordnorge samt Østlandet (sydöstra Norge). Därutöver finns Garnisonen i Sør-Varanger vid gränsen mot Ryssland.

Norge är nu inne i det tredje året av den pågående långtidsplanen. Målet är att stärka den operativa förmågan i fred, kris och krig. På materielsidan har förstärkning skett eller sker med bland annat tolv F-35-plan, 144 moderna CV-90-vagnar, nytt artilleri till armén och nytt logistikfartyg. Kostnaden för försvaret motsvarar cirka 1,5 procent av BNP (i Sverige cirka 1 procent).

Deltagarna återsamlade efter visning av diverse stridsfordon

Först levererade F-35 till Norge

Glomdalsmuseet

(text Gunnar Persson)

Ett besök på Glomdalsmuseet är ett måste vid ett besök i Elverum. Här finns många intressanta utställningar kring norsk historia.

Hantverkshistoria

Knivkungens tillverkning

Romsk kultur och leverne

Fältsjukvård, amputation, under svåra förhållanden

Militärhistoria

Storstilad avslutning

På lördagskvällen var alla samlade till festbankett, med flera gäster som på olika sätt hade hjälpt till att göra det nordiska mötet till en stor framgång. Det blev också ”ett regn” av hederstecken och förtjänsttecken till många som, framförallt i det nordiska samarbetet, hade lagt ned ett stort arbete. Det var också dags för prisutdelning i skyttelandskampen som hade ägt rum mellan deltagarländerna. Sverige upprepade sin seger från 2017 i Halmstad och tog en ny inteckning i det stiliga vandringspriset. I det svenska laget ingick Bo Olsson och Alf Eckerhall på pistol samt Bo Romedahl och Hans Nauclér på karbin. Festbanketten avslutades med att det finska förbundet inbjöd till det 38:e Nordiska mötet 2021 i Finland.

Leif Ström, i mitten, med norska kamrater

Katarina Mogén Lundberg och Stig Leman

Christian Braunstein med flera

Alf Eckerhall

I 12s Kamratförening i Stockholm

Norska minnesstenen

(text och foto, Gunnar Persson)

Den 15 ton tunga sten, som finns i anslutning till vårt koreanska veteranmonument är ett tack från Norge för den insats Sverige gjorde för Norge under andra världskriget. Stenen överlämnades som gåva den14 juni 1983 från kung Olav V till Sveriges konung Carl XVI Gustaf och placerades vid Galärvarvet. Där kom den emellertid att behöva flyttas av byggnadsskäl, då den hamnat i skymundan. Den står nu vid Djurgårdsbrunnskanalen. Stenen som väger 15 ton är 3 meter bred och 1,5 meter hög. Stenen är hämtad från Norge utanför Oslo och i det område som var en viktig bas för motståndsrörelsen.

Efter nazitysklands invasion av Norge i april 1940 kom ett stort antal (50-60 000) norska flyktingar till Sverige. I samband med detta så bestämdes att det skulle utbildas cirka 15 000 norska polititrupper (var ytterst ett norskt arméförband av soldater) i Sverige under perioden 1943-1945. Utbildningen genomfördes på 28 platser i Sverige från Kiruna i norr till Skåne i söder. Det var totalt cirka 10 bataljoner samt därtil hörande stöd- och underhållenheter. Den som ledde utbildningen var den berömde polisen Harry Söderman, även kallad "Revolver-Harry". Till sin hjälp som sekreterare hade han den blivande barnboksförfattarinnan Astrid Lindgern.

Minnesstenen och dess placering på Djurgården

Minnesplattan där den satt bredvid den koreanska minnesplattan på kasernen i Sörentorp

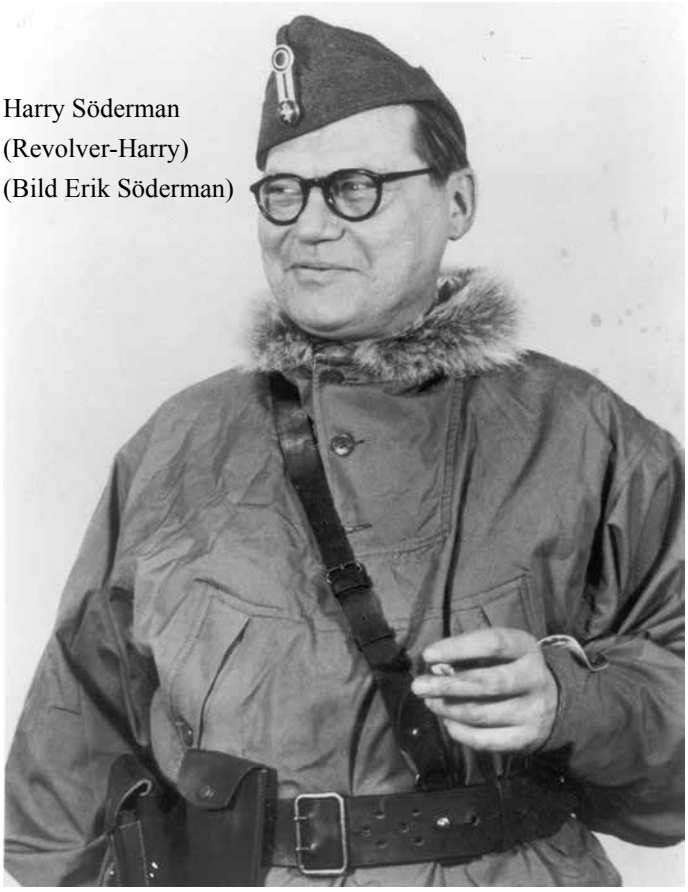

Harry Söderman
(Revolver-Harry)
(Bild Erik Söderman)

Politikorpsets uniform (Wikipedia)

Koreanskt marint besök

(Text Gunnar Persson, foto Birgitta Täng)

I slutet av augusti och en bit in i november pågick ett koreanskt flottbesök i Stockholm. I samband med besöket fick fyra av våra medlemmar (Pia Blomberg, Kim och Christina Jarnald samt Birgitta Täng Fagerlund) möjlighet att delta på mottagning med visning av fartyget Munmu samt kransnedläggning och minnesceremoni vid vårt veteranmonument på Djurgården. Allt var mycket välarrangerat och propert genomfört. Nedan bilder från mottagningen på fartyget samt kransnedläggningen.

Birgitta Täng på den röda mattan

Födelsedagar 2020

Ett stort grattis från oss koreaveteraner till alla som fyller jämt under 2020. Vi önskar Er en härlig och minnesrik dag.

(Då vi inte har personnummer på alla medlemmar kan det finnas medlemmar vi har missat i denna lista, även ett stort grattis till er)

95 År

Nils W Blomqvist	*Hässleholm*

80 År

Lennart Berns	*Stockholm*
Håkan Lampinen	*Boden*

75 År

Maivor Blixt	*Uppsala*

70 År

Hans Zettby	*Linköping*

65 År

Pia Blomberg	*Gredby*
Rolf Henriksson	*Kristinehamn*
Thomas Hillemar	*Nykvarn*
Lars-Ingvar Pettersson	*Ramlösa*

60 År

Ingemar Adolfsson	*Falkenberg*
Jonny Börjesson	*Stockholm*
Alf Jacobsson	*Stockholm*
Mikael Johnsson	*Stockholm*
Roger Klasson	*Sala*
Alf Norbäck	*Halmstad*

50 År

Johan N Larsson	*Stockholm*

Nya Medlemmar inför 2020

Vi önskar er alla hjärtligt välkomna till gemenskapen inom Koreaveteranerna.

Kim Jarnald	Täby
Christina Jarnald	Täby
Thomas Täng	Stockholm
Charlotta Ander	Stallarholmen
Hedvig Ander	Stallarholmen
Göran Andersson	Karlstad
Jan Anders Arhammar	Solna
Jonny Börjesson	Stockholm
Hibbe Cornerliusson	Täby
Maria Edström	Göteborg
Thomas Hillemar	Nykvarn
Christer Erixon	Halmstad
Jan Eriksson	Östersund
Carl Erlandsson	Strängnäs
Birgitta Täng Fagerlund	Sollentuna
Lillis Finnborg	Stocksund
Vivi-Ann Strömbom	Bergby
Olle Strömbom	Bergby
Leif Ström	Tullinge
Berndt Grundevik	Österskär
Rolf Hellström	Falun
Paul Evert Karlsson	Kristianstad
Rickard Lindquist	Strängnäs
Christer Lindqvist	Uppsala
Hans Lindqvist	Luleå
Kjell Lindqvist	Luleå
Lars-Erik Lönn	Kalmar
Gunnar Swahn	Strängnäs
Thomas Täng	Stockholm
Carina Övringe	Kristinehamn
Gunnar Björkman	Stockholm
Magnus Andersson	Stockholm
Tommy Ribbelöv	Rönninge
Lena Schmidt	Stockholm

Avlidna medlemmar

Vi minns alla de fina och glada stunder vi fick tillsammans, RIP

Anders Täng	Gävle
Gunnar Unell	Stockholm